

CAN CAN HEADS

Mölyisän noise rockin pitkäikäsimpiin suomalaisiin toimijoihin kuuluva Can Can Heads on saanut 20 vuotta kestäneen uransa (1992->) aikana yllättävänkin vähän huomiota, mikä näkyy myös haastatteluiden vähäisessä määrässä. Tässä haastattelussa näkemyksiään tarjosivat perustajajäsenet Raine Liimakka (kitara) ja Janne Mäki-Turja (rummut). Sovitaan, että haastattelu on tehty Kauhajoella Janoisen Leipurin terassilla heinäkuussa 2012, vaikka haastatteli ja ei ole koskaan käynyt Kauhajoella.

Folklore: Kännäreiden historiasta

Kertaatko vielä, mistä Can Can Heads muinoin sai alkunsa? Se kun on saattanut lukijaparalta unohtua... ja mistä yhtyeen nimi juontaa juurensa?

R: Varmaankin tuossa vuoden '92 tienoilla luotiin ensimmäisiä viritelmiä, mutta poppoo tais käynnistyä vasta '93, oikein siis tällä nimellä. Olin syksyllä aloitellut juuri Kankaanpään taidekoulussa ja siinä sitten viikonloppuna istuskeltiin treeniksen portailla Kauhajoella kun Haba (ex-basisti) kysäisee mitä Cancanheadiin kuuluu... Se vain tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta ja jäi kaikille mieleen. Itseasiassa muutamaa vuotta myöhemmin joku nuorempi vuosikurssi teki jonkinlaista omakustannesarjista jionka nimi tais olla just tuo samainen, ilman S:ää. Tosin ihmettelen suuresti jos ei kukaan Kankoopäässä oo tuota aiemmin keksinyt. Tosin paikkakunnan huomioionottaen onhan se mahdollista.

J: Tahtoisin vain korjata, että istuskeltiin treenikämpän parvekkeella, ei portailla.

R: Kyllä mä elävästi muistelen että olis porsaskaiteeseen nojailtu.

J: Voisin vaikka vannoa... Koska oli lämmin syysilta ja minä sekä Harri olimme tuolloin vielä tupakan orjia.

Teillehän tulee juuri 20 vuotta täyteen soittohommia. Miltä nyt mahtaa tuntua, kun niinkin pitkä aika on kaadettu viemäristä alas?

R: Hiukka risoo, oltu viimeiset vuodet tosi saamattomia. Ja hieman myös treenikämpättömiä. Onhan se tuos rakenteilla, mutta kun kaikkea muutakin on koko ajan ohjelmassa, eikä vain aina jaksa häsätä jotain.

J: Siinähän se tulikin. Välillä ei tahdo edes muistaa että soittaa bändissä. Kai tää tilanne tästä alkaa parantua hiljalleen, kunhan treenikämpä valmistuu.

R: Winkwink.

J: Tä? Pitääkö mun TAAS tulla jeesaamaan sua?

CCH:llä on ilmeisesti legendaarinen status. Mitäs te siitä tuumaatte? JMT tiesi jo aiemmin kertoa, että olitte Bad Vugumin huonoiten myynyt bändi. Olitteko te oikeasti vai heittikö JMT vain luikuria?

R: Takuulla tosi juttu. Legendaarisuudesta en tie sen kummemin, keikoillakin käy yleensä suhteellisen nihkeesti porukkaa. Paitti Helsingissä piisaa hulluja aina tarpeeksi asti. "You're famous when you're dead" ja sitä rataa vissiin.

J: Jep, näin Heikonen mulle joskus, olisko 10 vuotta sitten, kertoi. Toinen hyvä esimerkki: teetimme pari vuotta sitten 50 Can Can Heads t-paitaa upealla designilla. Niitä taitaa vieläkin olla kymmenkunta myymättä. Että sellainen legenda. Keikoilla tulee pääsääntöisesti hyvinkin suopeaa palautetta, mutta ei se käytännössä näy missään. Levyt ei myy, paidat ei myy, missään ei kirjoiteta (Paitsi kyllähän minä... toim. huom.). Liiottelua ehkä, mutta jutut pitää laittaa perspektiiviin.

R: Jep. L-kokoa kaikki mitä on ja enempi ku kymmenen...

Miten Can Can Headsin rooli on muuttunut elämässänne vuosien saatossa? Miten sen paikka on vaihdellut pääprojektin ja sivuprojektin välillä? JMT:llä ja Rainellahan oli vuosikaudet Valse Tristekin...

R: Kyllä mä uskon että tää on ollu oikeastaan melkein aina pääprojekti, tai ainakin tiheiten treenattu ja äänitely. VT aikoina se oli välillä fifty-fifty.

J: Mitenkään VT:tä väheksymättä, kyllä CCH:ssa on kuitenkin päässyt paremmin toteuttamaan musiikillisia "ambitoitaitaan". VT:ssä pysyttiin yleensä tietyn "kehyksen" sisällä.

Mitkä ovat tähänastisen uranne kohokohdat? Entä sellaiset hetket, joiden takia on tehnyt mieli iskeä hanskat tiskiön CCH:n osalta?

R: Kyllä mä tykkäsin kun päästiin Victims Familyn lämpypäreiksi. Ei kai se ny kohokohta ollu, mutta mulle tärkeä vaikuttaja kuitenkin parikytä vuotta. Varmaan jotain muutakin löytyy... ehkä ihan joku semmonen perusjuttu kun saadaan äänityssessiot onnistumaan vaivattomasti. Esimerkiksi Last Supper sessio tuli kyllä niin itsestään, että ihan fiiliks olin jälkikäteen. Mutta hanskat tiskiön tekee mieli lyödä aina kun ajattelee niitä asioita, jotka on tämän homman osalta edelleenkin tekemättä: nettisivut, täyspitkä, diskografian kausa ja se treenikämpä. Varmaan paljon muitakin.

J: Yleensä keikkojen jälkeen on euforinen olo, silloinkin kun kaikki ei ole mennyt ihan putkeen. Ja kyllä hyvä palaute yleisöltä aina kummasti lämmittää mieltä. Hetken voi kuvitella, että tällä touhulla on merkitystä muillekin kuin bändille itselleen. Joitakin yksittäisiä keikkoja mitä tulee mieleen: Victims Family-keikka niinku tapahtumana, ei se keikkana ihan parhaimmasta päästä tainnut olla. Factoryssa joskus luulin että meikä lähtee lentoon sieltä rumpujen takaa kun oli niin mahtava fiilis. MFFF-keikka Nilsissä keskiyöllä puutarhassa pallopajun alla, porukat tulee saunasta alasti joraamaan. Oliverin keikka pari viime syksynä, tuntui että kaikki on liekeissä.

Me kun ei olla kauhean hanakoita tyrkyttämään itseämme soittamaan, joten me vain istutaan himassa ja toivotaan että joku pyytäisi keikoille (paitsi Raine). Onneksi on näitä kaveribändejä, kuten esim. Fun ja Sokea Piste, jotka sitten pyytävät pappasastoa mukaansa rientoihin. Meillä on ehkä sellainen ongelma, että ollaan liian rokkia, eli ei olla tarpeeksi eksperimentaalista ja "freetä" tietylle avarakatseisemmalle porukalle, mutta sitten punk-porukalle ollaan liian "erikoismusaa", ei tarpeeksi suoraviivaista, vaikka energiaa ja rytinää piisaiskin. Eli välimallin bändi. Ei semmosella kukaan mitään tee. Se on kuulkaa toi Pohjanmaa no wave vaikee laji. Ei mahdu semmosta soittava bändi minkäänsortin kaupunkifestivaalin esiintyjälistalle.

R: Näin on, VF-keikka meidän osalta oli semmonen hiukan ykstopinen, ei oikein vauhtiin päästy. Paitti Mikko, vaikka sillä olikin edellisenä iltana murtunu kylkiluu.

CCH Puntalassa 2009 ja haastattelija on siellä kanssa kuvilemassa. Vasemmanpuoleisen kuvan otti Taneli Mielikäinen.

J: Mutta Victims Familyn tyypit diggaa. Varsinkin basisti. Ja Lehtisalo. "No wavea Coltrane-mausteilla", vai miten se sanoi.

Millainen säätö liittyy yleensä siihen, että ukkelit saadaan samaan aikaan samaan paikkaan, esimerkiksi keikkojen merkeissä?

R: Onhan siinä hieman haastetta, tosin minä taidan olla kaikkein huonoin lähtemään yhtään mihinkään. Tuo Etelä-Suomen pää on aika innokasta, ainakin keikkailemaan. Treenailuja tapahtunu niin, että kaikki on läsnä täällä Kauhajoella, ehkä kaksi tai kolme kertaa? Hesas on joskus ennen keikkoja treenailtu Hetero Skeletonien kämpillä. Mutta niitä ei lasketa.

J: Yleensä CCH-treenit tarkoittaa mun ja Rainen keskinäistä kolistelua ja biisien hahmottelua. Työssäkävien, osittain perheellisten ihmisten yhteensäättämisen olisi hankalaa siinäkin tapauksessa että asuisimme samassa kaupungissa.

Halfway To Harmony: Levytyksistä

Mistä CCH-levyistä olette erityisen ylpeitä? Entä onko mitään sellaista, mikä olisi saanut jäädä tekemättä?

R: Kyllä mä kaikkia pystyn melko sujuvasti kuuntelemaan. Ehkä Headcracking Lifestyle paisui hiukan liikaa, muistaakseni 31 piisiä ja noin 40 minsaa.

J: Kaikki seiskat on suht onnistuneita kokonaisuuksia. Saundeista ja prässäyksestä ja kappalejärjestyksistä sun muusta voi aina väitellä, mutta en minä meidän levyistä ensimmäistäkään häppee. Erityisen ylpeä olen kaikista vielä julkaisemattomista levyistä. Lisäksi tahtoisin erikseen mainita Zergan julkaiseman Cabaret Nocturno II -kymppituumaisen. Siinä on kannäreiltä mielestäni perin onnistunut kattaus.

Olette esiintyneet melko monella splitillä. Millä perusteella splittikaverinne ovat yleensä valikoituneet, vai onko teillä ylipäätään ollut mitään päättäväisyyttä asiasta?

R: No muutamilla juu, aika pitkälle julkaisijasta kiinni. Jos joku julkasee niin tehdään splitti vaikka Haloo Helsingin kans.

Teitte tuossa pari vuotta sitten soundtrackin Maikki Kantolan Force and Counterforce -elokuvaan. Mikä fiilis tuosta projektista jäi, ja tekisittekö samanlaisen toistekin? Ja minkälainen elokuva on kyseessä? Hittolainen, kun en ole tahtonut löytää siitä mitään infoa...

R: Se oli aika hauska ja loppujen lopuksi aika nopee juttu. Maikki pyysi joulupiisiä, hidasta piisiä, poppiisiä, tms. ja me sitten painuttiin treenikselle ja tehtiin parin päivän sessiot, sitten vähäsen nytkyttelin jälkikäteen rompetta päälle. Siinäpä se. Maikki itte ei tainnu leffaan olla tyytyväinen, mutta kyllä muutamassa kohdassa musat istui aika hyvinki kohdilleen. Tekisin heti lisää jos joku tommosta virittelis. Pitäisi pistää tuo CDr Kännärisviuille impattavaksi. Niin elokuva itsessään oli osa kansainvälistä projektia, jossa eri tekijät kertoivat oman maansa nuorten elämästä ajallisesti suurin piirtein vuorokauden verran, öh, muistaakseni. Ei nyt mitään suurta taidetta vaan ihan arkirealismia. Maikki osaa hommat.

J: Tällaisia projekteja lisää, kiitos. Hauska tehdä, ja lopputuloskin oli mukavan sirpalemainen. Lisäksi haluaisin sanoa, että elokuvan ensinäytännössä oleminen karmessa krapulassa oli ikimuistoinen kokemus. Ja niin joo, viime viikonloppuna Maikki kertoi että se haluaisi perustaa meidän kanssa bändin, että se pääisisi vihdoinkin soittamaan perunajauhoppusia sekä thereminiä. Maikki and the Others tulee - vapiskaa!

Teillä on kuulemma todella paljon matskua julkaisematta, mukaan lukien uusi albumikin. Onko teillä mitään hajua, mitä kaikkea te tuosta aiotte julkaista ja millä tavalla?

R: Haha, meillä olis varmaan aika monenki albumin tavarat puolivalmiina. Siirtoprojekti vain on ottanu lomaa täs nyt vuoden verran. Kyllä mä taas joskus repäsen. Semmonen parin CD:n systeemi ollu mieles, toises olis uutta matskua ja toises kaikki vanhat ep:t ja splitit peräkanaa. Aika kunnianhimoinen tavoite. Meillähän on näitä välivaiheita, eli mun pitäis eka siirrellä koneelle nauhotuksia määrä x, joista sitte tapellaan rystyset verillä että mitä julkastaan. Tämähän loppujen lopuksi voikin viedä pahimmas tapaukses eniten aikaa, kai se on lopuksi jostain planeettojen asennoista kiinni, että mitä ulos putkahtaa.

Pajalive: Konsertoista

Kuinka usein te ylipäätään tätä nykyä keikkaillette? Onko tämä nykyinen tahti CCH:n mittakaavassa hektinen, vai onko bändillä ollut kiireellisempiä kausia?

R: Harvoin! Aika tavanomainen lienee. Pari-kolme per vuosi on melko normaali "vauhti". Tosin ei oo kyllä yhtään pidetty lukua keikoista, olis kiva kun sais noi jollain ihmeellä kerättyä.

J: Joskus on tainnut olla jopa viidenkin keikan vuosia, mutta sellainen on todella harvinaista. Liian vähän joka tapauksessa. Ja kun ottaa huomioon, että me keikkaillaan vain silloin kun saadaa kutsu jonnekin, niin siitä voi päätellä jotain bändin suosiosta.

R: Kyllä sitä aina kuitenkin välillä kysellään mutta, ne jotenkin vain kuivahtaa kasaan. Ja kalliiksihan me tullaan ihan bensaliksoillakin jos nyt vähäkään pohjoisemmaksi pitäis mennä.

Miten paljon suunnittelette keikkojanne etukäteen? Valikoitteko tiettyjä biisejä listalta vai onko pääpaino sattumanvaraisuudella ja freellä menolla?

R: Loppujen lopuksi setit suunnitellaan aika tarkaan kun kuitenkin treenataan samassa tilassakin koko gängi hyvin harvoin. Aina yritetään kyllä jotain uutta ujuttaa settiin. Tai edes vaihdella veisuja, mutta on sie kyllä muutama vakio pysyny remmissä vuosikausia. Hot Blower Meat tai nykyään Hot Albert Meat esimerkiksi. Joskus joku biisi vain unohtuu setistä, sitte ihmetellään, että kuinkas nyt noin kävi. Aina joskus pitää joku poistaa sen takia ettei joku kykene siihen, heh esimerkiksi Salmonella River meinas jossain vaiheessa tipahtaa setistä. Nyt se jo kulkee, ainakin silloin tällöin...

J: Etta Vendettakin on soitettu luultavasti jokaisella keikalla. Jaa no siellä Häiriöjatsien keikalla ei taidettu soittaa.

Hassuimmat ja kurjimmat keikkakokemukset? Villejä tarinoita tien päältä! Mistä saa herkkuisimmat hillomunkit?

R: Ei kai niitä olekaan, siis villejä tarinoita. Enempi tais sattuua ja tapahtua Valse Triste-aikoina. Jos nyt joskus hiukan jatkot voi venähtää, mutta ei mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Silloin kerran kyllä oltiin tammikuun tienoilla Semifinalis keikalla ja pakkasta oli hitusen yli 30 astetta. Oli pakko ajaa yöllä kotiopäin ettei Saabbi jämähä jonnekin kadun varteen, välillä kävin vähän käynnistelemässä ettei ihan jymähä. Oliko tuo nyt sitten kovinkaan villiä, häh? Vaakon Nakkia tavataan JMT:n kanssa suosia aika usein....

J: Kyllä se nyt vain niin on, että Valse Tristen reissuihin verrattuna CCH:n keikkamatkat on ihan pyhäkoulumeininkiä. Kerran sain Tammelan torilta aivan verratonta hillomunkkia med kuuma kahvi. Sen jälkeen ei mikään tuntunut hetkeen miltään.

Millaista suhtautumista yleisöltä on tullut Can Can Headsia kohtaan? Mikä on kivointa mitä olette kuulleet ja toisaalta mikä on mehukkain loukkaus, jonka olette kuulleet? Luulisin, ettei elämäntinne kuitenkaan ihan kaikkiin uppoa.

R: Tosi harvoin mitään yltiöpäisiä kehuja tulee, tai sitten ne on vaan jotain tuttuja jotka kännipäis kehuu. Mitähän noita olis...

J: Jännä juttu, mutta mä olen kokenut että me saadaan yleensä hyvää ja ylistävääkin palautetta henkilökohtaisella tasolla - se on media joka vaikenee. Mehukkain loukkaus? Timperon letkaus "mölykköjen hassuttelua" oli ihan kiva. Kehuista täytyy muistaa aina Kortesojan Kallen kehu. Se on ollut mukana kuvioissa jo ennen punkkia ja nähnyt vaikka mitä nimiä ympäri maailmaa, ja silti se väittää että meidän Halloween-keikka Tampereen Laternassa joskus vuonna 1999 (?) on sen kaikkien aikojen keikkojen top 10:ssä. Olisko parasta palautetta se jos jengi TANSsii. Siis meidän musaa. Tanssii. Ja vielä hlökohtaisesti myönnettäköön, että hieman se hivelee jos joku rumpali tulee kehumään tyyliin "olipas jänniä rytmejä" tai vastaavaa. Tosin näiden kohdalla on oltava varovainen, ja kyttävä erottamaan vittuilu kehuista. Eräs nimeltämainitsematon punk-rumpali tuli kyselemään "siis ootsä niinku soittanu aiemmin jotain niinku jazzia?" ja eräs toinen (lapsuudesta asti tuntamani) perusrokkirumpali tuli kysymään keikan jälkeen että "soitiksä Mäki-Turja ny hyvin vai huonosti, kun mä en ainkaan oikein osaa sanoa." Toisaalta, tuohan oli tosi kuvaava kysymys.

R: Tuleehan sitä aina joskus joku todistelemaan, mutta emmä tie, ehken vaan sitten kiinnitä asioihin huomiota. Harvoin omasta mielestä keikka menee oikeasti hyvin. Ei kukaan koskaan ihan suoraan ole sanonut, paria huutoa lukuunottamatta, että onpa paska bändi. Paitti sie Hertas taidettiinki olla jo niillä linjoilla, eikä sekään sinänsä ehkä haittannu, mutta muuta yleisöä toki. En kyllä muista koskaan itte huutaneeni keikalla edes kännis, että oottepa paska poppoo. Silloinhan voi aina mennä vaikka viereiseen kapakkiin kaljalle tai pitää turpansa vaikka kiinni.

J: Raine on taas niin vaatimaton.

Last Supper at Brick Factory: Pohjanmaa No Wave

Saisinko "Pohjanmaa No Wave" -termin tarkan määritelmän?

R: JMT kertokoon juttunsa.

J: Se on Pohjanmaalla tuotettua no wavea... Piti saada paitaan joku hyvä slogan. Kai tuota tuli aiemminkin käytettyä. Ei me koskaan ajateltu olevamme no wavea, vaikka alan bändejä ja varsinkin siitä siinneitä soittokuntia ollaan kuunneltu paljon. Joskus vain Headcracking Lifestyleä kuunnelleessani iski että jumalauta, tässä on muutama biisi jotka on niin no wavea että hampaisiin ottaa. Siihen aikaan termiä ei kauheasti näkynyt lehtien palstoilla. Mutta mutta, Contortions ja Arto Lindsayn hommat ovat kyllä vaikuttaneet Can Can Headsiin, ja liveinäkin ollaan soitettu Red Transistoria. Ei me tuon termin kanssa niin älyttömän vakavissaan olla, eli meitä pahemmat elittitit saa rauhassa menettää yönensä sen takia, jos siltä tuntuu.

Miten Kauhajoki ja pohjalaisuus yleensä ovat vaikuttaneet CCH:iin?

R: Väittäisin ettei mitenkään, mutta mehän kuitenkin ollaan täältä kotosin joten joku ulkopuolinen ehkä osais paremmin kertoa. Mä luulen että se on vaan erinäisen musiikin kuluttamisen historian ja muiden yhteensattumien summa.

J: Hellsingissä me oltais hajottu jo monta kertaa ja kuoltu huumeisiin.

Millainen paikka tuo Kauhajoki edes on? Onko se tukenut CCH:ta vai kenties lannistanut sitä?

R: Hiljanen tuppukylä, no ei kuitenkaan mikään Karijoki. En mä silti missään Seinäjoellakaan viihtyisi. Sillä lailla tukenut, että hyvä treenikämpä oli kaksytä vuotta ja vieläpä suhteellisen halpa, ainaki kaupunkeihin verrattuna. Samoin aikoinaan bändit sai suhteellisen helposti haettua avustuksia äänityksiin tahi vuokriin. Kai tätä samaa sontaa syntyi vaikka Posiolla.

J: Ollaanko me haettu/saatu CCH:lle mitään? Eiks ne ollu aina VT:n nimissä? No, sinänsä ihan sama. Toi lannistaminen on vähän hassu juttu. Mulle ei oo koskaan merkannut että

Yllä: CCH:n paitadesign.
Keikkakuvan otti Jussi Jänis.

mitä paikalliset rokkarit tai ei-rokkarit on mieltä meidän touhuista. Luultavasti kukaan ei ole mitään mieltä. Ensimmäinen Kauhajoki-keikkakin kun soitettiin pari vuotta sitten (jo!!!), niin suurin juttu taisi olla se että meidän meininkiä ei kuulemma voi soittaa ilman kemiallisia aineita tms. paskaa. Joskus paikalliset rokkarit kuunteli treenejä oven takana, ja tulivat sitten kommentoimaan, että "kuulosti vähän Doorsilta". Joo, semmonen rokkipitäjä tämä Kauhajoki.

Teiltä purettiin treenikämpää, joka oli käsittäakseni teille melko rakas paikka. Kerrotteko tuosta Brick Factorysta jotain?

R: Rakas ja rakas, aikamoinen paskaläjä se oli, mutta asiansa hoiti paremmin kuin moni muu missä käyny. Sie sai aika hyvät vibat äänityksiin. Naapurikämpän hevittely vain joskus haittas äänityksiä.

J: Kyllähän sitä 20 vuodessa kiintyy mihin tahansa paikkaan jossa säännöllisesti käy. Kotoisa paikka se oli. Mä kirjoittelin Mutinyäkin usein treenikämpällä. Loppuaikoina seinän takana nuoret likat veivas Madonaa rokkiversioina. Vähän piristystä siihen hevinpaukuttamiseen.

Headcracking Lifestyle

Jos CCH olisi leipää, niin mikä leipä se olisi?

R: No eipä sentään rakennus niinku takavuosina Rumbas. Tähän on kuitenkin helppo vastata: näkkäri. Mike Knäckebröd & The Gangbangheads.

J: Tai sitten se entisen Mother Goose-rumpali Karen leipoma mallas-tyrnilleipä. Riuskaa tavaraa.

Mitä olette halunneet itseltänne kysyttävän? Nyt nimittäin voi kysyä!

R: Oletko katkera mutta kuitenkin?

J: Mitä tekisit toisin?

R: Ei kai näihin oikeesti vastata mitään...

Kyllä vain. Oletteko katkeroituneita?

R: Toisinaan. Mutta varmasti liittyen ihan johonkin muuhun kun bändijuttuihin.

J: Kyllä Jägermeister maistuu. Eh. Jokainen oikeudentuntoinen ihminen on jossain määrin katkera. Ei vaan saa päästää katkeruutta niskan päälle.

Tekisittekö mitään toisin?

R: Ikävä kyllä ei...

J: Kyllä. Fiiliksen mukaan.

Sanokaa nyt vielä, minkä takia Can Can Heads ei soi Radio Novalla... tai Radio Rockilla?

← Näkkileipä!

R: Jos tehtäis joku jingle mainokseen... ehkä sitten? Ei paljon väliä tosiaan, kieltäydyn kuuntelemasta radiota missä tulee mainoksia. Niin ja puhuin itte jinglen teosta, öö.

J: Itse en tätä ymmärrä. Kappaleemme ovat suhteellisen selkeitä, ne on äänitetty sähköisesti ja useimmissa niissä on jonkinlainen melodia. Ei hirveästi poikkea siitä mitä noila kanavilla muuten soitetaan.

R: Hehe, joo ei.

Mitä Can Can Heads voi vielä vastaisuudessa saavuttaa?

R: Epäuskoa ja turmiota.

J: Tilanteen jossa huomaamme pöytälaatikon olevan tyhjä.

Lopuksi voitte lähettää kiitoksenne ja terveisenne.

R: Kiitän jutun tekijää ja itseämme vastatessamme tähän haastatteluun kerrankin aika sukkelaasti. Kunhan alkukankeudesta päästiin.

J: What he said. Lisäksi kiitokset kaikenmaailman jusseille, etuille ja kalleille, jotka aina jaksavat olla hengessä mukana.

R: Just. Hulluja joka lähtöön ja kaupunkiin piisaa.

